

Arrest

nr. 118 520 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Fars van origine en afkomstig uit Teheran. U beschikt over de Iraanse nationaliteit. Sinds uw kinderjaren werd u getiranniseerd door uw vader en uw broer. Uw familie is extreem gelovig en u bent opgegroeid met het feit dat vrouwen geen rechten hebben. De mannen hadden het in uw gezin altijd voor het zeggen en uw vaders wil was wet. Uw vader en broer hechtten geen waarde aan vrouwen. U hebt nooit liefde gekend van uw vader. Uw vader wilde ook geen dochters. Toen uw moeder voor de eerste maal zwanger was van een dochter, sloeg hij haar zodanig dat ze een miskraam kreeg. Wanneer ze een tweede keer zwanger was van een meisje, verplichtte hij haar om abortus te plegen. U hebt een oudere broer A. (...) genaamd. Hij is een heel sportief persoon en deed aan judo. Hij werkt

voor de Bassidj (mobilisatie van verdrukten) en heeft ook contacten met Ettela'at (Ministerie van Informatie). Uw vader kwam ook veel in contact met personen die bij de bassidj of Ettela'at behoorden. Lang geleden werd u gearresteerd door de autoriteiten omwille van uw hejab. Na één a twee uren vasthouding werd u vrijgelaten. Op 14-jarige leeftijd werd u verkracht door een oom. Sindsdien had u regelmatig hoofdpijn. Omwille van uw familiesituatie en de verkrachting haat u reeds van kleins af aan mannen en hebt u een afkeer van mannen. Regelmatig hoorde u dat er kandidaten zich voorstelden om met u in het huwelijk te treden. U wilde echter niet huwen. Omdat u telkens weigerde werd u voortdurend geslagen. In de jaren 1387-1388 (volgens de Perzische kalender; 2008-2009 volgens de Gregoriaanse kalender) werd er effectief een huwelijkskandidaat voorgesteld. Voor uw ouders was het huwelijk al beklonken. Op het moment dat de familie van de kandidaat bij u thuis kwam om de ringen te overhandigen, hebt u zich voorgesteld zonder hoofddoek omdat u een shockeffect wilde teweegbrengen. U zei ook dat u niet wilde trouwen. Zowel uw familie en de familie van de kandidaat waren in shock. Uw broer sloeg u en uw vader schold u uit. De andere familie ging weg. U werd zodanig hard geslagen door uw broer dat u hiervoor 10 dagen in het ziekenhuis diende te blijven en dat u ook aan uw appendix diende geopereerd te worden. Na lang aandringen en vele dreigementen dat u zelfmoord zou plegen, kreeg u uiteindelijk de toestemming van uw ouders om architectuur te studeren aan de universiteit. U werkte ook in een pizzeria en in een kapsalon. U houdt van sport en van alpinisme. U deed taekwondo en behaalde verschillende gordels in deze sport. Als u buitenshuis ging voor uw studies en om met vriendinnen af te spreken was er hierover altijd ruzie. U poogde weg te geraken omdat het in het teken van uw studies was. Na elke ruzie hilde en smeekte u dat ze u lieten gaan. U gebruikte ook het argument dat u niet kon slagen voor uw studies indien u niet buiten mocht komen. De pesterijen en het kleineren bleef echter altijd bestaan. Hoewel er telkens ruzie was, konden ze u uiteindelijk niet binnenhouden. U leerde A. (...) kennen op de universiteit in de 11de maand van 1388 (januari-februari 2010). Jullie werden goede vriendinnen. Op een dag bekeken jullie foto's op haar laptop en zag u een foto van A. (...) die een meisje kuste. U wist tot dan niet dat ze lesbisch was. Ze wilde jullie vriendschap niet verliezen en legde uit dat ze al haar hele leven wist dat ze lesbisch was. Hoewel u zelf open van geest bent, was toch eventjes geschrokken van het feit dat ze lesbisch is en kon u het niet geloven. Nadien heeft ze u voorgesteld aan haar lesbische vriendinnen en vertelden ze hun leven aan u. Daardoor begon u hun leven met het uwe te vergelijken. Tot dat moment had u altijd gedacht dat u genezen diende te worden omdat u een afkeer had van mannen. U dacht dat er iets mis was met u. Jullie bouwden een hele nauwe relatie op met elkaar. U kon over uw familiale problemen vertellen. A. (...) is in het begin eenmaal bij u thuis gekomen. U ging telkens bij haar thuis. Omwille van uw gezinssituatie was het immers niet ideaal dat zij bij u thuis zou langskomen. Op een keer lagen jullie in bed en aten jullie een ijsje. Ze likte het ijs van je mond en zo ontstond jullie eerste kus. Die avond gebeurde er niks meer dan een kus. U was enorm in de war. U sprak enkele dagen niet meer met A. (...). U voelde weliswaar nooit eerder iets voor een man, maar het feit dat u nu iets voelde voor een vrouw was een ontdekking voor u. U vroeg zichzelf af waarom u zo moest zijn en wat er gebeurd was. U besloot echter dat u iets diende te kiezen en niet verloren kon rondlopen en zo besloot u om terug bij de groep lesbische meisjes te gaan. 6 à 7 maanden (6de maand van 1389; augustus/september 2010) na jullie eerste ontmoeting werden jullie een koppel. Uw relatie met A. (...) werd hechter. Ook vond u het gemakkelijk. U had geen problemen met de zedenpolitie als u op straat rondliep met een meisje. U voelde zich aangetrokken tot een vrouw omdat u zich gelijkwaardig voelde. Er was geen overmacht van een man zoals in een relatie tussen een man en een vrouw. In de zomer van 1391 (2012-2013) stuurden uw ouders u naar een psycholoog omdat ze radeloos waren. Ze vonden u gek en abnormaal en wilden u genezen van een ziekte. Ze regelden ook voor u een paspoort omdat ze van plan waren om met de familie naar een heilige stad in Irak te gaan om u te genezen. Tijdens de gesprekken met de psycholoog was uw moeder soms aanwezig. U vertelde hem dat u een afkeer hebt van mannen. U durfde echter niet te zeggen dat u lesbisch bent. De psycholoog zag geen andere oplossing voor u dan een geslachtsoperatie. Toen uw vader hiervan op de hoogte geraakte, werd hij woedend en sloeg hij u. Op een dag gingen u en A. (...) toch bij u thuis omdat uw vader altijd tot 's avonds laat werkte, uw broer ook op zijn werk was en uw moeder net vertrokken was naar uw oma. U dacht dat jullie er veilig waren. Jullie beluisterden muziek en begonnen te kussen. A. (...) haar slip was naar omlaag. Op dat moment kwam uw broer de kamer binnen en trof jullie al kussend aan. Hij begon te roepen en gooide een beeldje naar A. (...). Hij sloeg u hard en dreigde om jullie te vermoorden. Hij ging de kamer uit, sloot jullie op en bleef roepen dat hij een mes zou halen om jullie te vermoorden. Vervolgens vluchtten u en A. (...) via het venster van uw kamer naar de tuin. Jullie liepen naar uw tante die dichtbij woonde en vroegen haar kledij. Vervolgens doken jullie onder bij een vriendin van A. (...), S. V. (...) genaamd, in de wijk Tajrish. U verbleef in het totaal tien à twaalf dagen bij haar. Na enkele dagen belde u een oom van moederskant die zijn naam veranderde van E. (...) naar M. (...). U noemde hem M. (...), u was zijn lievelingsnicht en hij was uw enige hoop. Hij was de enige man die u heeft liefgehad. Ook al wist hij van de problemen bij u thuis, hij kon u hiermee niet helpen. U vertelde hem over uw problemen. Hij wist u te

vertellen dat uw vader had bedreigd om u te vermoorden. Uw vader zou geen klacht hebben ingediend bij de Iraanse autoriteiten omdat hij u zelf wilde berechten voor uw fouten. Uw oom besliste dat u Iran diende te verlaten om veilig te zijn en regelde uw reis naar Europa. Hij beloofde dat hij na uw vertrek ook een oplossing zou zoeken voor A. (...) en haar ook zou helpen om Iran te verlaten. Hij nam stiekem uw paspoort mee toen hij op bezoek ging bij uw ouders. Op aanraden van uw oom, bracht u A. (...) niet op de hoogte van uw vertrek uit Iran. U nam afscheid met de smoes dat u eventjes bij uw oom zou gaan wonen. Op 21 december 2012 vertrok u per vliegtuig vanuit Teheran naar Istanbul (Turkije). Daar contacteerde u een smokkelaar die uw paspoort afnam en uw verdere reis regelde. Per boot kwam u op Grieks grondgebied en vervolgens kreeg u een Bulgaars paspoort waarmee u naar België reisde. De smokkelaar had u aangeraden dit reisdocument te vernietigen in het vliegtuig. In het gebouw van de luchthaven sprak u een politieagent aan, aan wie u vertelde dat u geen paspoort noch documenten bij had en dat u asiel wilde aanvragen. Hij gaf u het advies om de volgende dag de trein te nemen en naar het Commissariaat-generaal te komen. Op 14 januari 2013 vroeg u asiel aan in België. U poogde na uw aankomst in België uw vriendin A. (...) telefonisch te contacteren. Dit lukte niet omdat ze niet te bereiken was of het contact werd afgebroken. U trachtte eveneens nieuws over A. (...) in te winnen door via facebook contact op te nemen met S. V. (...). Zij gaf u de informatie dat A. (...) in Shiraz verbleef en een andere keer zei ze dat A. (...) in Bandar Abbas was. Verder hebt u vanuit België nog contact met uw oom. Hij vertelde dat hij A. (...) had opgebeld om haar mee te delen dat u uit Iran bent vertrokken en haar heeft beloofd ook te helpen om Iran te verlaten. Uw oom vertelde u dat A. (...) de telefoon heeft neergelegd en ze nadien haar telefoon niet meer opnam. Voorts wist hij u ook te vertellen dat uw vader ondertussen de politie had ingelicht. Toen u meer informatie vroeg hieromtrent weigerde uw oom u die te geven. Hij zei u enkel dat u er toch niets meer aan kon veranderen. U nam contact op met uw moeder om uw documenten uit Iran te laten opsturen. Uw advocaat gaf u het adres van een ontmoetingsplaats voor homoseksuelen te Brussel, het Regenbooghuis genaamd. Sinds uw aankomst in België bent u er in het totaal ongeveer vijf keer naartoe gegaan. U leerde er een meisje kennen, O. (...) genaamd. Jullie trokken samen op maar jullie hadden geen relatie. Ze ging samen met u mee naar uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. Nadien is het contact met haar verbroken. U beschikt over uw originele shenasnameh (geboorteboekje), uw originele attesten van uw middelbare studies, pré-universiteit en stage architectuur, uw originele attesten met betrekking tot uw opleiding haartooi en make-up, een origineel attest van uw cursus multimedia, een origineel attest van uw cursus fotoshop, originele documenten met betrekking tot uw sportprestaties die kleuren van uw gordels attesteren, een attest van de Vrouwen Associatie Taekwondo van Iran, een kopie van een shenasnameh (geboorteboekje) van uw oom die zijn naam van E. (...) naar M. (...) veranderde, een kopie van een formulier van het Milad Hospitaal waaruit blijkt dat u werd opgenomen op 21/06/1386 (12 september 2007) op de dienst Radiologie voor slagen en verwondingen en de volgende dag uit het ziekenhuis werd ontslagen, een treinticket d.d. 27 juni 2013 met hierop een stempel van het Regenbooghuis te Brussel.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst stroken uw levensstijl en activiteiten in Iran geenszins met het profiel die u uzelf aanmeet waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas volledig ondermijnd wordt. Zo verklaarde u enerzijds dat u uit een oerconservatieve en religieuze familie afkomstig bent waar uw vaders wil beschouwd werd als wet en waar vrouwen niet werden gerespecteerd en geen rechten hadden. U stelde dat u uw gehele leven werd getiranniseerd en geslagen door uw vader en broer (CGVS I, p. 12-14 en CGVS III, p. 3-7). Anderzijds blijkt uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten dat u een rijbewijs hebt en u uw universitaire studies, meer bepaald architectuur, hebt aangevat. Tevens hebt u op twee plaatsen gewerkt. U werkte in een pizzeria en in een kapsalon gedurende anderhalf jaar. U beoefende ook intensief de sport taekwondo, waarin u bent opgeklommen en u verschillende kleuren van gordels hebt behaald. U volgde daarnaast nog verschillende cursussen, onder meer een cursus fotoshop en een cursus haartooi en make-up (CGVS I, p. 5-7). Hieruit blijkt dat u alle mogelijkheden hebt gehad om u op persoonlijk en intellectueel vlak te ontwikkelen. Deze vaststelling is geenszins in overeenstemming te brengen met het door u geschetste klimaat en de familiesituatie waarin u zou zijn opgevoed. Het is immers weinig plausibel dat iemand die opgevoed is in een conservatieve en religieuze familie waar huiselijk geweld een dagelijkse realiteit was, die haar gehele leven getiranniseerd werd en een grote vrees koesterde voor haar vader en broer, telkens opnieuw voor zichzelf zou opkomen – ondanks het geweld – om een eigen leven te leiden en eigen idealen na te streven waartegen haar familie zich voortdurend verzette. Ook het feit dat u – die uit een extreem gelovige familie komt, niet weet welke de heilige steden zijn, is op z'n minst merkwaardig te noemen (CGVS I p. 7). Ook uw verklaringen dat uw vader, die u voorstelde als een heel religieus persoon, uw moeder bij

een tweede zwangerschap van een meisje – mede gelet op de tijdsgeest en de Iraanse context - nota bene zou gedwongen hebben om abortus te plegen (CGVS I, p. 12), zijn niet aannemelijk.

Voorts kan gewezen worden op een aantal aspecten in uw verklaringen die de oprechtheid van uw beweringen aangaande uw homoseksuele geardeheid en relatie in het gedrang brengen. Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over de plaats en omstandigheden van uw eerste kus met A. (...). Zo verklaarde u aanvankelijk dat A. (...) op een nacht bij jullie thuis kwam slapen en ze u plots begon te kussen (CGVS I, p. 16). Later stelde u dat jullie relatie begonnen is toen jullie bij A. (...) waren en een ijsje aten. Toen ze op een bepaald moment ijs op uw gezicht smeerde en dit begon af te lekken, hebben jullie voor het eerst gekust (CGVS II, p. 2). Hiermee geconfronteerd, zei u dat jullie in bed lagen, een ijsje aten en zo begonnen te kussen (CGVS III, p. 17). Uw uitleg is slechts weinig overtuigend om deze incoherentie te verantwoorden, temeer daar u aanvankelijk verklaarde dat A. (...) bij u thuis sliep om vervolgens te verklaren dat u bij A. (...) ging slapen. Daarnaast legde u ook onsamenhangende verklaringen af omtrent de plaatsen waar jullie elkaar zagen. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat A. (...) regelmatig bij u thuis kwam en u ook bij haar langs ging. Verder voegde u ook toe dat jullie meestal bij haar thuis gingen omdat de ouders van A. (...) beiden werkten (CGVS I, p. 15-16). Nadien wijzigde u uw verklaringen door te zeggen dat jullie elkaar alleen maar zagen bij A. (...) thuis omdat het bij u thuis onmogelijk was omwille van uw broer en uw religieuze ouders en omdat uw moeder in shock zou zijn indien ze haar nagellak en kapsel zou zien (CGVS II, p. 4). Gevraagd over waar jullie elkaar ontmoetten tijdens uw derde gehoor antwoordde u dat jullie voor jullie seksuele relatie altijd bij haar thuis gingen. Gevraagd waarom ze niet bij u thuis kon komen om te werken om te studeren, stelde u dat uw moeder wel altijd thuis was en ook tantes op bezoek kwamen en u zich hiervoor schaamde. Toen u uiteindelijk werd geconfronteerd met bovengenoemde incoherenties, veranderde u opnieuw uw verklaring door plotsklaps te zeggen dat A. (...) één keer bij u thuis is gekomen maar gezien ze niet goed werd ontvangen, nadien niet meer is gekomen tot de dag dat jullie de problemen hebben gekend (CGVS III, p. 16-17).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde relatie (foto,..) en/of van uw beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. Hoewel u beweerde dat uw oom u heeft meegedeeld dat uw ouders uiteindelijk de politie hebben verwittigd, weet u hierover niks te vertellen. Wanneer ze naar de politie zijn gestapt en wat ze bij de politie hebben gedaan, kon u immers niet zeggen. Het is echter hoogst bevreemdend dat uw oom die u geholpen heeft om naar België te komen hierover geen verder informatie zou geven (CGVS III, p. 9-10). Bovendien is het zeer merkwaardig dat uw ouders niet onmiddellijk na uw verdwijning de Iraanse autoriteiten hebben verwittigd (CGVS III, p. 9-10), temeer daar u beweerde dat uw vader vele connecties bij de autoriteiten had (CGVS I, p. 6) Ook het feit dat u niets meer kon vertellen over het lot van uw vriendin A. (...) brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang. Hierbij kan nog aan toegevoegd worden dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw pogingen om met haar na uw vertrek uit Iran contact op te nemen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u sinds u Iran had verlaten aan uw oom had gevraagd om haar te proberen contacteren maar dat dit was mislukt aangezien de telefoonoperator had gezegd dat de persoon niet bereikbaar was en dat een andere keer de gsm die uw oom wilde bereiken uitgeschakeld was.. Zelf poogde u S. V. (...) te contacteren via het facebookprofiel van een Afghaans meisje omdat u zelf geen facebook had, om te weten te komen wat er was gebeurd met A. (...). Eenmaal antwoordde S. (...) dat A. (...) naar Shiraz vertrokken was en een andere keer zei ze dat ze naar Bandar Abbas is gegaan. U had de indruk dat S. (...) niet de waarheid sprak (CGVS I, p. 4-5). Later wijzigde u uw verklaringen door te zeggen dat uw oom A. (...) had getelefoneerd en haar had gezegd dat u was vertrokken uit Iran en ook beloofde om haar te helpen vertrekken. A. (...) zou vervolgens de telefoon hebben neergelegd en nadien haar telefoon niet meer hebben opgepakt. Ook betreffende uw eigen pogingen om haar te bereiken veranderde u plotsklaps uw verklaringen. Zo vermeldde u opeens dat u na uw aankomst in België zelf hebt geprobeerd om haar telefonisch te contacteren maar haar nooit aan de telefoon hebt gekregen (CGVS II, p. 6-7). In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat u niet oprecht was over het feit dat u een eigen facebookprofiel hebt. Geconfronteerd met uw facebookprofiel, antwoordde u dat u deze slechts in België heeft aangemaakt. Uit uw profiel blijkt echter dat u deze hebt aangemaakt op 24 november 2010 (cf. informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Hieruit kan worden geconcludeerd dat u dit met opzet hebt pogen te verbergen en brengt het ook de geloofwaardigheid van uw vermeende pogingen om nieuws te verzamelen over A. (...) in Iran ernstig in het gedrang (CGVS III, p. 13).

Tevens is het opmerkelijk dat uw kennis over de leefwereld van homoseksuele koppels in Iran uiterst beperkt is. U wist niet waar homoseksuelen elkaar in Iran ontmoeten. U kon geen ontmoetingsplaatsen noemen. U wist ook niet hoe de andere lesbiennes met wie u bevriend was elkaar ontmoetten. Het ene lesbische koppel kende elkaar al sinds hun kindertijd, maar van het andere koppel

was u niet op de hoogte hoe zij elkaar hebben ontmoet. U diende ook het antwoord schuldig te blijven op de vraag hoe zij zich ten opzichte van elkaar hebben geuit als lesbisch (CGVS II, p. 10). Ook over de juridische situatie van homoseksuelen in Iran kon u niets concreet vertellen. U verklaarde enkel dat seksuele handelingen tussen personen van hetzelfde geslacht bestraft worden met de doodstraf. U kon echter niet zeggen in welke omstandigheden de doodstraf wordt gegeven noch wist u welke wetgeving die overtredingen regelt (CGVS III, p. 13).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

Wat betreft het feit dat u op veertienjarige leeftijd zou zijn verkracht door uw oom, kan er opgemerkt worden dat dit niet uw rechtstreekse vluchtaanleiding betreft. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u daarna nog problemen heeft gekend met uw oom. Wat betreft uw arrestatie omwille van uw hejab jaren geleden kan hetzelfde worden opgemerkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande niet wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit, opleidingsniveau en sportactiviteiten worden in deze beslissing niet betwist. Dat u al naar het Regenbooghuis te Brussel bent geweest, geeft in geen geval uitsluitel over de oprechtheid van uw homoseksualiteit en de door u gekende problemen in Iran en doet dus op zich geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De door u neergelegde identiteitsdocumenten van uw oom – die zijn naam veranderde naar M. (...) - tonen echter niet aan dat u problemen hebt gekend in Iran en met zijn hulp Iran bent ontvlucht. Wat betreft de fax van het document van het Milad hospitaal dient te worden opgemerkt dat hieruit betrekkelijk weinig informatie kan worden afgeleid. Behalve een naam van een dokter, de dienst waar u werd opgenomen, de data van opname en ontslag (21-22/06/1386; 12-13 september 2007) en de vermelding slagen en verwondingen als uiteindelijke diagnose, bevat het door u neergelegde formulier geen informatie over de aard van uw verwondingen of uw behandeling. Het is ook opmerkelijk dat hieruit niet blijkt dat u één week tot 10 dagen in het ziekenhuis verbleef en uiteindelijk diende geopereerd te worden aan uw appendix –zoals u verklaarde (CGVS III, p. 6). Gelet op bovenstaande vaststelling dat er ernstige vraagtekens werden geplaatst bij het door u aangemeten profiel en uw gezinssituatie, dient te worden gewezen op het feit dat documenten slechts als bewijskrachtig worden beschouwd indien ze ook kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, quod non in casus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: “Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”. Artikel 48/2 bepaalt: “Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”. Verzoekende partij beargumenteert niet in concreto hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Waar verwerende partij motiveert dat de levensstijl en de activiteiten van verzoekende partij niet overeenkomen met het profiel dat zij zichzelf aanmeet, waardoor de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag volledig ondermijnd wordt, wenst verzoekende partij op te merken dat het feit dat zij uit een zeer religieuze familie komt, niet betekent dat haar werd verboden om deel te nemen aan sociale activiteiten. Meisjes mogen wel degelijk het huis verlaten en deelnemen aan activiteiten, benadrukt verzoekende partij. Verder licht verzoekende partij toe dat de taekwondolessen dateren van 12 jaar geleden en dat zij steeds werd vergezeld door haar oudere broer en dat haar ouders niet op de hoogte waren van het feit dat zij een cursus haartooi en make-up heeft gevolgd. Daarenboven wijst verzoekende partij erop dat de door verwerende partij gedane vaststellingen niet worden onderbouwd door enige objectieve informatie. Het blijkt slechts om een algemene veronderstelling te gaan (dat meisjes uit conservatieve families niet naar school zouden mogen gaan of zouden mogen deelnemen aan andere sociale activiteiten), wat in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij aanhaalt dat verwerende partij zich beperkt tot het uiten van algemene veronderstellingen die niet worden onderbouwd door objectieve informatie, herinnert de Raad verzoekende partij eraan dat de bewijslast op haarzelf rust en dat zijzelf dient aan te tonen dat haar asielaanvraag gerechtvaardigd is. Het behoort dan ook niet tot de taak van de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De Raad wijst er bovendien op dat verwerende partij niet dient aan te tonen dat de door haar voorgehouden feiten onwaar zijn.

De Raad stelt vast dat uit de verklaringen die verzoekende partij tijdens haar gehoren heeft afgelegd en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij over een rijbewijs beschikt, dat zij architectuur studeerde aan de vrije universiteit van Roodehean (administratief dossier, stuk 11, p. 5), dat zij gedurende een bepaalde tijd in een pizzeria en in een kapsalon had gewerkt – zij diende haar studies immers zelf te betalen (administratief dossier, stuk 11, p. 6) – dat zij ook intensief de sport taekwondo had beoefend, dat zij aan alpinisme deed en dat zij daarnaast nog verschillende cursussen had gevolgd, waaronder een cursus fotoshop en een cursus haartooi en make-up. Tevens verklaarde verzoekende partij dat zij af en toe bij haar vriendin A. bleef slapen (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Deze bezigheden, die duiden op een verregaande persoonlijke vrijheid en intellectuele en sportieve ontwikkeling, staan wel degelijk haaks op de verklaringen die zij heeft afgelegd over haar familie, die *“extreem fundamenteel gelovig”* zou zijn (administratief dossier, stuk 11, p. 12): *“Een belangrijkste probleem binnen onze familie en niet enkel mijn ouders, ook mijn grootouders, zijn heel extreem fundamenteel gelovig, het begint bij het feit dat ze in een gesloten gemeenschap wonen. Binnen onze familie hadden vrouwen nooit rechten, mannen hadden het altijd voor het zeggen, mijn vaders woord was de wet, hij had ook niet graag een meisje gehad, hij had altijd graag jongens gehad, toen mijn moeder zwanger na mij de eerste maal heeft hij haar zodanig veel geslagen dat ze het kindje verloren was en de tweede keer toen hij weer wist dat het een meisje was, heeft hij haar verplicht om abortus te plegen, ik heb nooit liefde of vriendelijkheid van mijn vader gezien. (...) Dat ze de vrouw als geen mens*

zien (...)”, (administratief dossier, stuk 11, p. 12) (...) *Zoals ik de vorige keer ook zei, mijn familie stond niet echt open voor andere mensen, zeker niet voor mensen die niet volgens de regels bedekt waren, zij waren zelfs niet volledig akkoord met mijn haarbedekking, dus ook niet van mijn vrienden* (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Verzoekende partij voert dienaangaande aan dat het feit dat zij uit een zeer religieuze familie komt, niet betekent dat haar werd verboden om deel te nemen aan sociale activiteiten, dat de taekwondolessen dateren van lang geleden en dat zij steeds werd vergezeld door haar oudere broer en dat haar ouders niet op de hoogte waren van het feit dat zij een cursus haartooi en make-up heeft gevolgd. De Raad is van oordeel dat voormeld verweer niet volstaat om te weerleggen dat verzoekende partij, ondanks het feit dat zij voorhoudt te zijn opgevoed binnen een uiterst conservatieve en religieuze familie, waar huiselijk geweld een dagelijkse realiteit was en waar zij niets te zeggen had, een zeer zelfstandige levensstijl kende in haar land van herkomst.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit één van de gehoorverslagen blijkt dat de broer van verzoekende partij, die extreem conservatief zou zijn en die haar iets zou willen aandoen omwille van haar lesbische geaardheid, op zijn openbaar facebookprofiel heeft aangegeven dat hij geïnteresseerd is in mannen (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag 19 augustus 2013, p. 11), hetgeen uiterst bevreemdend overkomt en de vaststelling versterkt dat haar verklaringen over haar familie niet te rijmen vallen met het door verzoekende partij weergegeven profiel.

Daarenboven dienen bovenvermelde vaststellingen te worden samen gelezen met de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij, als lid van een zeer conservatief en religieus gezin, niet weet wat de heilige steden zijn. Dit motief wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Dat verzoekende partij dit elementair gegeven niet kent, verhindert dan ook enig geloof te hechten aan het beweerde streng religieuze karakter van haar gezin.

2.2.5.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de plaats en omstandigheden van haar eerste kus met A., wenst verzoekende partij nogmaals te verduidelijken dat zij en A. voor het eerst kusten toen zij bij haar thuis op bed een ijsje zaten te eten. Verzoekende partij geeft aan dat er tijdens het eerste gehoor een vertaalfout is opgetreden, waardoor zij verkeerd werd begrepen. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij eveneens onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd omtrent de plaatsen waar zij en A. elkaar zagen, verduidelijkt verzoekende partij dat zij voornamelijk bij A. thuis afspraken, aangezien haar ouders allebei werkten en zij dus meestal alleen thuis was. A. is ook tweemaal naar haar thuis geweest. De eerste maal werd zij er echter niet goed ontvangen door haar familie. A. is bijgevolg niet meer langs geweest tot de dag dat zij problemen kregen. Verzoekende partij geeft aan te volharden in haar finale verklaringen.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande argumentatie, afgezien van het verweer dat zich tijdens haar eerste gehoor een vertaalfout zou hebben voorgedaan, hetgeen als een *post-factum*-excuus dient te worden beschouwd, neerkomt op het verwijzen naar één versie van haar verklaringen. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is bovendien dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816), alwaar verzoekende partij in gebreke is gebleven. Betreffende het verweer dat tijdens het eerste gehoor een vertaalfout zou zijn opgetreden stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet concreet aanwijst welk element in de vertaling zou zijn fout gelopen en evenmin aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.6.1. Inzake de bemerking dat het opmerkelijk is dat de kennis van verzoekende partij over de leefwereld van homoseksuele koppels in Iran uiterst beperkt is, merkt verzoekende partij eerst en vooral op dat zij tot drie keer toe werd gehoord op het Commissariaat-generaal en dat zij tijdens deze gehoren uitvoerig werd ondervraagd over de beleving van haar lesbische geaardheid. Verzoekende partij verwijst naar de uitgebreide weergave van het feitenrelaas in de bestreden beslissing en zij citeert enkele verklaringen uit het gehoorverslag. Verzoekende partij wijst er tevens op dat zij in België in contact is gekomen met een organisatie voor holebi's. Daar heeft zij een vrouw leren kennen die haar zelfs heeft

vergezeld naar haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. Dit essentieel aspect wordt nergens in de bestreden beslissing in twijfel getrokken, onderstreept verzoekende partij.

Verzoekende partij besluit dat het manifest onredelijk is dat haar asielaanvraag wordt afgewezen, enkel en alleen omdat haar verklaringen over haar relatie met A. niet als geloofwaardig worden beschouwd en omdat zij niet goed op de hoogte zou zijn van de leefwereld van homokoppels en de homogemeenschap of van de precieze bestraffing van homoseksuele handelingen.

2.2.6.2. De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij gedurende de drie gehoren op het Commissariaat-generaal grondig werd ondervraagd over haar geaardheid, haar gevoelens hierbij en hoe zij deze geaardheid beleeft en het feit dat verzoekende partij hier veel over heeft kunnen vertellen, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekende partij opvallend onwetend blijkt te zijn over de leefwereld van homoseksuele koppels in Iran. Voormeld verweer doet dan ook geen afbreuk aan navolgende motivering van verwerende partij: *“U wist niet waar homoseksuelen elkaar in Iran ontmoeten. U kon geen ontmoetingsplaatsen noemen. U wist ook niet hoe de andere lesbiennes met wie u bevriend was elkaar ontmoetten. Het ene lesbische koppel kende elkaar al sinds hun kindertijd, maar van het andere koppel was u niet op de hoogte hoe zij elkaar hebben ontmoet. U diende ook het antwoord schuldig te blijven op de vraag hoe zij zich ten opzichte van elkaar hebben geuit als lesbisch”*.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij in België een holebi-vereniging frequenteert en dat zij er een meisje had leren kennen die met haar meeding naar haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, duidt de Raad erop dat verwerende partij dienaangaande reeds het volgende heeft gesteld in haar beslissing: *“Dat u al naar het Regenbooghuis te Brussel bent geweest, geeft in geen geval uitsluitel over de oprechtheid van uw homoseksualiteit en de door u gekende problemen in Iran en doet dus op zich geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”* Het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen doet *in concreto* geen afbreuk aan voormelde motivering.

2.2.7.1. Betreft de motivering dat verzoekende partij niets concreet kon vertellen over de juridische situatie van homoseksuelen in Iran, verduidelijkt verzoekende partij dat zij zich nooit publiekelijk heeft geprofileerd als zijnde lesbisch, aangezien dit een groot taboe is in de Iraanse maatschappij en dit zelfs strafbaar is. Om die reden kan haar dit gebrek aan kennis niet worden verweten. Ten tweede voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk afdoende antwoorden heeft kunnen geven op deze vragen. Zij heeft immers kunnen zeggen dat homoseksuele handelingen in Iran strafbaar zijn en zelfs kunnen leiden tot de doodstraf, hetgeen strookt met de landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dat zij hieromtrent geen verdere preciseringen kon geven, kan haar niet worden verweten, aangezien zij geen jurist is, zo meent verzoekende partij. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift ook nog naar een passage uit de *“UNHCR Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, p. 9”*.

2.2.7.2. De Raad verwijst naar en sluit zich aan bij het door verwerende partij geformuleerde antwoord in diers nota met opmerkingen: *“Wat betreft de onwetendheid van verzoekster over de juridische situatie van homoseksuelen in Iran, waar ze niet van op de hoogte zou moeten zijn, wijst verweerder erop dat de onwetendheid van verzoekster wel heel groot is. Zo wist verzoekster enkel dat seksuele handelingen van personen van hetzelfde geslacht kunnen worden bestraft met de doodstraf maar kon ze geen enkele verduidelijking hierbij geven. Dit is merkwaardig, gelet op de bewering van verzoekster dat ze lesbische zou zijn en om deze reden vervolging zou vrezen in Iran en gelet op het feit dat verzoekster toch eerder als hooggeschoold moet worden beschouwd. Verzoekster studeerde weliswaar architectuur, maar dit kan verzoekster er niet van hebben weerhouden zich te informeren over de situatie zoals deze in Iran bestaat voor holebi's, indien ze werkelijk lesbisch zou zijn en om die reden vervolgd zou zijn in Iran. Verweerder antwoordt dat er geen geloof is gehecht aan de verklaringen van verzoekster: noch aan haar profiel als lid van een zeer religieuze familie, noch aan haar relatie met A., onder meer omwille van haar tegenstrijdige verklaringen over de manier waarop ze A. zou hebben proberen te contacteren, noch aan haar beweerde homoseksualiteit, gelet op haar onwetendheid over de situatie van holebi's in Iran. Een verwijzing naar de UNHCR (...) Guidelines betreffende seksuele oriëntatie kan de geloofwaardigheid van de verklaringen niet herstellen vermits dit louter aanbevelingen betreffen voor de behandelingen van personen die seksuele oriëntatie aanhalen als asielmotief.”*

2.2.8.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat zij haar seksuele geaardheid op een afdoende wijze heeft kunnen bewijzen en zij wijst erop dat zij omwille van haar lesbische geaardheid een gegronde vrees voor vervolging koestert ten opzichte van haar familie en ten opzichte van de Iraanse autoriteiten. Aangezien zij betrap werd door haar broer, vreest zij bij een terugkeer naar Iran opnieuw

zwaar te worden mishandeld door de mannelijke leden van haar gezin. Zij werd trouwens al gedurende heel haar leven geslagen, mishandeld en bedreigd door haar vader en broer. Zij zal indien zij terugkeert ook verstoten worden uit haar familie. Verzoekende partij voert ook nog aan dat zij in Iran haar homoseksualiteit niet openbaar zal kunnen beleven, wat manifest onaanvaardbaar is. Ook hier verwijst verzoekende partij naar en citeert zij een tweetal passages uit de voormelde UNHCR Guidelines.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees of dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoekende partij dient haar vrees op een concrete manier aannemelijk te maken. De Raad merkt op dat verwerende partij in haar beslissing heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet heeft kunnen aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert, noch dat zij een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, aangezien aan haar asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt om afbreuk te doen aan deze vaststellingen.

2.2.9.1. Verzoekende partij wijst erop dat uit de informatie die verwerende partij zelf heeft toegevoegd aan het administratief dossier, met name het "*Country of Origin Information Bulletin – IRAN – LGBT Persons*" van het "*Home Office UK Border Agency*" d.d. 21 april 2008, blijkt dat zij wel degelijk ernstige vervolgingen door de Iraanse autoriteiten riskeert in geval van terugkeer naar Iran. Op pagina 4 van dit rapport staat immers te lezen dat een lesbische vrouw volgens de Iraanse strafwet wegens haar geaardheid kan worden veroordeeld tot 100 zweepslagen en zelfs de doodstraf. Verzoekende partij verwijst dienaangaande tevens naar en citeert uit een tweetal recente nieuwsberichten uit "*The Guardian*" en de "*Huffington Post*", waarin dieper ingegaan wordt op de problematiek betreffende homoseksualiteit in Iran. Verzoekende partij stelt dat uit deze informatie duidelijk blijkt dat de Iraanse overheid homoseksuele personen systematisch onderdrukt en persecuteert.

2.2.9.2. De Raad merkt op dat het verwijzen naar en citeren uit algemene informatie aangaande de situatie van holebi's in Iran niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient zoals reeds gesteld immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.10. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tevens gemotiveerd wordt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om ook maar enig overtuigend bewijsstuk bij te brengen van haar beweerde relatie en/of van haar beweerde problemen, dat het hoogst bevreemdend is dat de oom die verzoekende partij naar België heeft helpen komen, haar niets zou hebben verteld over het moment waarop haar ouders naar de politie zijn gestapt en wat de politie eventueel heeft gedaan, dat het bovendien zeer merkwaardig is dat haar ouders niet onmiddellijk na haar verdwijning naar de Iraanse autoriteiten zijn gestapt, zeker nu zij beweerde dat haar vader vele connecties had bij de autoriteiten en dat verzoekende partij niets meer kon vertellen over het lot van haar vriendin A. en dat zij bovendien ook nog tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de pogingen die zij na haar vertrek zou hebben ondernomen om contact met haar op te nemen. Verwerende partij heeft eveneens vastgesteld dat verzoekende partij heeft gelogen over haar facebookprofiel, waaruit zij afleidt dat verzoekende partij dit profiel met opzet heeft willen verbergen voor de Belgische asielinstanties. Geen van deze motieven wordt uitdrukkelijk weerlegd in het verzoekschrift. Bijgevolg worden deze vaststellingen, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, onverminderd behouden.

2.2.11.1. Verzoekende partij betoogt dat enkel en alleen het feit dat zij illegaal uit Iran is gevlucht en asiel heeft aangevraagd in België omwille van haar seksuele geaardheid ervoor zorgt dat zij bij terugkeer problemen zal kennen met haar autoriteiten en citeert zij enkele passages uit de aan het administratief dossier toegevoegde "*Subject Related Briefing – Iran – Risico (gedwongen) terugkeer naar Iran*" d.d. 20 maart 2013. Zelfs indien al kan worden getwijfeld aan haar seksuele geaardheid, *quod non*, dan zou zij nog steeds het risico lopen om te worden gestraft in Iran omwille van het feit dat zij het land illegaal heeft verlaten. Er zou immers een onderzoek worden verricht naar haar redenen van illegaal vertrek, waarbij de Iraanse autoriteiten zouden kunnen achterhalen dat zij hier een asielaanvraag heeft ingediend omwille van haar lesbische geaardheid, zo stelt verzoekende partij. Verzoekende partij wenst ten overvloede nog op te merken dat de door verwerende partij geconsulteerde informatie vanaf hoofdstuk 2 hoofdzakelijk handelt over Iraanse opposanten of activisten tegen het Iraanse regime, hetgeen *in casu* niet van toepassing is.

2.2.11.2. Ook hier kan de Raad zich volledig aansluiten bij wat verwerende partij dienaangaande in haar nota met opmerkingen heeft gesteld: *“Waar verzoekster meent dat alleen uit het feit dat ze illegaal gevlucht is naar België moet worden afgeleid dat ze een reëel risico in de zin van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet zou hebben en dit op basis van de beschikbare informatie, wijst verweerder erop dat dit niet blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd. Uit de informatie blijkt daarentegen wel dat er controles gebeuren in de luchthaven van personen die terugkeren vanuit het buitenland naar Iran. Enkel personen die politieke activiteiten hebben gehad in Iran, kunnen mogelijk problemen krijgen bij een terugkeer naar Iran. Uit niets blijkt echter dat Iraniërs die na een illegale vlucht en eventueel een afgewezen asielaanvraag terugkeren naar Iran zouden worden vervolgd of een reëel risico zouden lopen, louter en alleen omwille van deze illegale vlucht en asielaanvraag. Bijgevolg kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster, niet worden afgeleid dat ze zou worden vervolgd louter en alleen omwille van een illegaal vertrek uit Iran.”*

2.2.12. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het relaas, die mede de kern van de voorgehouden seksuele beleving raken, verhinderen aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, inclusief aan haar beweerde seksuele geaardheid, enig geloof te hechten. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 21 en stuk 22) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 juli 2013, 19 augustus 2013 en 16 september 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op

pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT